

Daniels bok - nummer ett hundre og åttiseks

Paniums løfte: Den endelige beseglingen og åpenbaringen om midnattsropet

Jeff Pippenger

2024-04-16

Ved Panium, som var Caesarea Filippi, som er vers tretten til femten i kapittel elleve i Daniels bok, som er den historien hvor de republikanske og protestantiske horn oppfyller gåten om å være den åttende som er av de sju, som er den historien hvor Guds segl blir varig innpreget på de hundre og førtifire tusen, og historien om ankomsten av Midnattsropets budskap, gav Kristus et løfte til sitt siste-tidsfolk.

Og jeg sier deg også at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og det du binder på jorden, skal være bundet i himlene; og det du løser på jorden, skal være løst i himlene. Matteus 16:18, 19.

Beseglingsperioden, som begynte den 11. september 2001, da de mektige bygningene i New York City ble styrtet i grus, og som ender ved den snart kommende søndagsloven, ble utformet av Alfa og Omega. Den aller siste delen av perioden gjentar den aller første delen av perioden. Den 11. september 2001 ledet Herren sitt folk tilbake til de gamle stier, hvor de blant andre sannheter oppdaget «de syv tider», slik det også ble funnet i kong Josias dager. Den sene regn begynte da å dryppe, og en prøvelsesprosess som frembrakte en atskillelse mellom to klasser av tilbedere, tok til.

Til oppfyllelse av Habakkuk kapittel to ble de to hellige tavlene oppdaget og ble et symbol på den historiske perioden. Like betydningsfullt begynte «debatten» i Habakkuk kapittel to, mellom metodologien linje på linje, som er den sildige regns metodologi, i motsetning til metodologien til det frafalne protestantisme som gradvis var blitt tatt opp av adventismen med begynnelse i opprøret i 1863.

Jesus lovet at Han ville gi sitt siste-tidsfolk «nøklene til riket», og med dette sikter Han til den rette bibelske metodologi, som inneholder de nødvendige profetiske nøklene til å gjenkjenne, stadfeste og forkynne budskapet om Midnattsskriket og Det høye rop.

«De som har samfunn med Gud, vandrer i Rettferdighetens sols lys. De vanærer ikke sin Forløser ved å forderve sin vei for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. Når de nærmer seg avslutningen av denne jordens historie, øker deres kunnskap om Kristus, og om profetiene som angår ham, i høy grad. De er av uendelig verdi i Guds øyne; for de er i enhet med hans Sønn. For dem er Guds ord av overmåte stor skjønnhet og herlighet. De ser dets betydning. Sannheten blir åpenbart for dem. Læren om inkarnasjonen er omgitt av en mild glans. De ser at Skriften er nøkkelen som låser opp alle mysterier og løser alle vanskeligheter. De som har vært uvillige til å ta imot lyset og vandre i lyset, vil være ute av stand til å forstå gudsfryktens

mysterium, men de som ikke har nølt med å ta opp korset og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.»
The Southern Watchman, 4. april 1905.

De som er representert ved Peter, som er de hundre og førtifire tusen, er de som tar imot det laodikeiske budskapet som kom den 11. september 2001, og som nå blir gjentatt siden juli 2023. Det laodikeiske budskapet som kom i 1856, var den økte kunnskapen om «de syv tider», og når Kristus bringer de døde ben sammen, og deretter bringer dem til live, går de over fra den laodikeiske bevegelsen under den tredje engel til den filadelfiske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen. Den overgangen blir tilveiebrakt ved Kristi Ord, for de blir helliget ved Hans Ord, og Hans Ord er «sannhet», og Hans Ord er «nøkkelen» som låser opp Hans Ord.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker, og lukker, og ingen åpner: Jeg kjenner dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke og har holdt fast ved mitt ord og ikke fornektet mitt navn.
Åpenbaringen 3:7–8.

Metodikken «linje på linje» er nøkkelen som Kristus lovet sitt folk i de siste dager i kampen ved «portene». En «port» er en menighet.

Da våknet Jakob av sin søvn, og han sa: Sannelig, Herren er på dette sted, og jeg visste det ikke. Og han ble grepet av frykt og sa: Hvor fryktinngytende dette sted er! Dette er ikke noe annet enn Guds hus, og dette er himmelens port. 1 Mosebok 28:16, 17.

Slaget ved portene representerer de religiøse kampene som finner sted mellom sannhet og villfarelse, og villfarelsen i Hellas' religion er helvetes port, og religionen til det frafalne laodikeiske adventismen er også en port. Den laodikeiske adventistiske porten representerer stedet hvor Habakkuks strid blir oppfylt.

På den dagen skal Herren, hærskares Gud, være en herlighetens krone og en skjønnhetens diadem for resten av sitt folk, og en dommens ånd for den som sitter til doms, og styrke for dem som driver striden tilbake til porten. Men også disse farer vill ved vin, og ved sterk drikk kommer de på avveier; presten og profeten farer vill ved sterk drikk, de overveldes av vin, de kommer på avveier ved sterk drikk; de farer vill i syn, de vakler i dom. For alle bord er fulle av spy og urenheter, så det finnes ikke et rent sted. Hvem vil han lære kunnskap, og hvem vil han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, dem som er tatt fra brystet. For bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her litt og der litt. Ja, med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folket. Han som sa til dem: Dette er hvilen, la den trette finne hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Så ble Herrens ord for dem: bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her litt og der litt, for at de skal gå og falle bakover og bli knust og fanges i snaren og bli fanget. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, dere som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Jesaja 28:5-14

Nøklene til riket er Skriftens ord, som blir gitt til Guds siste-tidsfolk av Ordet.

«Det finnes sannheter i Ordet som, lik årer av edel malm, er skjult under overflaten. Den skjulte skatten oppdages når det letes etter den, slik en gruvearbeider leter etter gull og sølv.

Beviset for sannheten i Guds ord finnes i selve Ordet. Skriften er nøkkelen som åpner Skriften. Den dype betydningen av sannhetene i Guds ord åpenbares for vårt sinn ved Hans Ånd. »

«Bibelen er den store læreboken for elevene i våre skoler. Den lærer hele Guds vilje angående Adams sønner og døtre. Den er livets regel og lærer oss om den karakter vi må danne for det fremtidige liv. Vi trenger ikke tradisjonens dunkle lys for å gjøre Skriftene forståelige. Like gjerne kunne vi anta at middagssolens glans trenger jordens flakkende fakkellys for å øke sin herlighet. Prestens og forkynnerens uttalelser er ikke nødvendige for å frelse mennesker fra villfarelse. De som rådfører seg med det guddommelige Orakel, skal ha lys. I Bibelen blir enhver plikt gjort tydelig. Hver lærdom som gis, er forståelig. Hver lærdom åpenbarer for oss Faderen og Sønnen. Ordet er i stand til å gjøre alle vise til frelse. I Ordet er frelsens vitenskap klart åpenbart. Ransak Skriftene, for de er Guds røst som taler til sjelen.» Testimonies, bind 8, 157.

Nøklen som Kristus gav til kirken i de siste dager, har den samme kraft som de hadde da de ble gitt til Peter.

«Peter hadde gitt uttrykk for den sannhet som er grunnvullen for menighetens tro, og Jesus hedret ham nå som representanten for hele de troendes legeme. Han sa: ‘Jeg vil gi deg nøklene til himmelriket; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himmelen; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himmelen.’»

«‘Nøklen til himmelriket’ er Kristi ord. Alle Den hellige skriftens ord er hans, og er innbefattet her. Disse ordene har makt til å åpne og til å lukke himmelen. De kunngjør betingelsene for at mennesker blir mottatt eller forkastet. Slik er arbeidet til dem som forkynner Guds ord, en duft av liv til liv eller av død til død. Deres er et oppdrag tyngt med evige følger.» The Desire of Ages, 413.

Den kraft som kommer til uttrykk gjennom Hans ord, når den legges i menneskers hender, er grunnlagt på de prinsipper som er identifisert i Hans ord. Det enkleste, og kanskje også det mest dyptgripende, er at sannheten stadfestes på to vitners vitnesbyrd.

«Et annet alvorlig onde som hadde oppstått i menigheten, var at brødre gikk til retten mot hverandre. Det var rikelig sørget for ordninger til løsning av vanskeligheter blant de troende. Kristus selv hadde gitt klar undervisning om hvordan slike saker skulle ordnes. ‘Men dersom din bror synder mot deg,’ hadde Frelseren rådet, ‘så gå til ham og tal ham til rette mellom deg og ham alene. Hører han på deg, da har du vunnet din bror. Men hører han ikke, så ta ennå én eller to med deg, for at enhver sak skal stå fast ved to eller tre vitners utsagn. Men vil han ikke høre på dem, da si det til menigheten; og vil han heller ikke høre menigheten, da skal han være for deg som en hedning og en toller. Sannelig sier jeg dere: Alt det dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen; og alt det dere løser på jorden, skal være løst i himmelen.’ Matteus 18:15–18.» Apostlenes gjerninger, 304.

Det finnes minst tre geografiske vitner om den perioden da de hundre og førtifire tusen blir beseglet ved midnattsropet. Når vi holder fast ved det faktum at det ved ropet ved midnatt er for sent å skaffe oljen, finner vi i det geografiske vitnesbyrdet fra teltmøtet i Exeter en illustrasjon av

det punktet hvor Guds folk i de siste dager blir beseglet, og vi finner denne sannheten framstilt ved geografien i Caesarea Filippi, og også ved vitnesbyrdet fra slaget ved Panium, i vers tretten til femten i Daniel kapittel elleve. Kanskje er det noe upresist å identifisere disse tre vitnene som geografiske, men jeg anvender det uttrykket fordi geografien utvilsomt er en del av rammen både i Exeter og i Caesarea Filippi. Jesus plasserer Peter innenfor den profetiske geografien som de hundre og førtifire tusen befinner seg i i de siste dager. Deretter gir Han en befaling.

Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Deretter bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Fra den tid begynte Jesus å gjøre kjent for sine disipler at han måtte dra til Jerusalem og lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli drept, og bli oppreist på den tredje dag. Da tok Peter ham til side og begynte å irettesette ham og sa: Gud fri deg, Herre! Dette må aldri hende deg. Men han vendte seg og sa til Peter: Vik bak meg, Satan! Du er til anstøt for meg; for du har ikke sans for det som hører Gud til, men for det som hører mennesker til. Matteus 16:19–23.

Ordet «Exeter» er navnet på en by i Devon, England. Dets etymologi kan spores tilbake til gammelengelsk, hvor det var kjent som «Exanceaster» eller «Execestre». Navnet antas å være avledet av de gammelengelske ordene «Exe» (med henvisning til elven Exe, som byen ligger ved) og «ceaster» (som betyr «romersk fort» eller «befestet by»). Derfor betyr «Exeter» enten «fortet ved elven Exe» eller «den befestede byen ved elven Exe». Geografien som er knyttet til ankomsten og oppfyllelsen av Midnattsropet i millerittisk historie, identifiserer et sted hvor det var vann, som representerer Den Hellige Ånds utgytelse, og et punkt hvor Gud reiste opp en hær for å forkynne budskapet for verden, som Søster White opplyser oss om gikk som en «flodbølge». En flodbølge er ikke simpelthen ellevann; det er vann som er overmåte kraftfullt.

Millerittenes historie var oppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruene, og når de hundre og førtifire tusen føres frem til avslutningen av beseglingstiden, vil de gjenta de veimerker som ble identifisert ved begynnelsen av beseglingstiden, og også historien om leirmøtet i Exeter. En engel vil stige ned med et prøvende budskap som må etes. Dette budskapet vil føre til grunnvollene, og det vil konfrontere de to klassene med «de syv tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Det vil omfatte Jesu Kristi åpenbaring, som av Peter fremstilles som en anerkjennelse av at Jesus ble salvet som Kristus, da det guddommelige symbolet steg ned i form av en due, som er et forbilde på 11. september 2001. Det vil omfatte forståelsen av at Jesus er Guds guddommelige Sønn, og også at ved at Jesus tok falne menneskers kjød på sitt guddommelige vesen, er Han også Menneskesønnen.

Disse sannhetene vil frembringe to klasser av tilbedere, slik de gjorde etter 11. september 2001. De to klassene var representert på leirmøtet i Exeter, for på det leirmøtet var det reist et telt av en gruppe fra Watertown, som forkastet budskapet om Midnattsropet slik det ble framholdt gjennom Samuel Snow. De holdt forfalskede møter som var så høylytte og følelsesladde at lederne for Snows møter gikk til dem og påla dem å dempe seg. På leirmøtet ble to klasser åpenbart, og begge bekjente å være knyttet til vann, men den ene var en forfalskning og representerte de dårlige jomfruene som var uten olje. Gruppen i Exeter-teltet var hæren som var byen, som også var en festning, for de typifiserte Esekiels døde, tørre ben, som reises opp som en veldig hær ved

budskapet om Midnattsropet.

I den historie hvor disse to klasser blir åpenbart, representerte Peter begge klasser. Hans bekjennelse, som identifiserte Jesus som Kristus og Guds Sønn, ble frembrakt ved Den Hellige Ånds inspirasjon, for Kristus sa uttrykkelig til ham: «Kjøtt og blod har ikke åpenbart deg dette, men min Far som er i himmelen.» Da Jesus deretter underrettet disiplene om korset, tok Peter, idet han i det øyeblikk manglet Den Hellige Ånds innflytelse, Kristus til side «og begynte å irettesette ham og sa: Gud fri deg, Herre; dette må ingeniende hende deg. Men han vendte seg og sa til Peter: Vik bak meg, Satan! Du er meg til anstøt; for du har ikke sans for det som hører Gud til, men for det som hører menneskene til.»

Peters følelsesutbrudd var i samsvar med den følelsesladde tilbedelsen som fant sted i teltet i Watertown da Samuel Snow frembar budskapet om midnattsropet. På det nivå representerer Peter dem som er kandidater til å være blant de hundre og førtifire tusen. Disse kandidatene representerer en klasse som har oljen, som er Den Hellige Ånd, og den er budskapet og den er karakteren, mens den andre klassen mangler oljen. I sammenhengen ved Cæsarea Filippi begynte Kristus å åpenbare «at han måtte gå til Jerusalem og lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli drept og oppreist igjen den tredje dag.»

Skuffelsen hos disiplene da disse begivenhetene faktisk ble oppfylt ved korset, er den historien søster White benytter for å illustrere skuffelsen den 22. oktober 1844, og hebreernes skuffelse ved overgangen over Rødehavet, med Faraos hær tett innpå dem og havets vann foran dem. Alle disse vitnene identifiserer den nært forestående søndagsloven, og åpenbaringen av vers tretten til femten i Daniel elleve gir vitnesbyrdet om de begivenhetene som leder frem til den søndagsloven. Ved å gjøre dette representerer de også «den del av Daniels profeti som angår de siste dager».

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Et omhyggelig studium av typer og mottyper førte til den iakttagelse at Kristi korsfestelse fant sted på selve den dag i den årlige rekke av seremonier som var gitt til Israel, da påskelammet ble slaktet. Ville ikke også renselsen av helligdommen, fremstilt i forbildet ved soningsdagen — som falt på den tiende dag i den sjuende måned — likeledes finne sted på selve den dag i året som ble høytidelig markert i forbildet? (se *The Great Controversy*, 399). Dette ville, i samsvar med den sanne mosaiske tidsregning, være 22. oktober. Tidlig i august 1844, ved et leirmøte i Exeter, New Hampshire, ble dette syn fremholdt, og det ble godtatt som datoen for oppfyllelsen av profetien om de 2300 dager. Lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25:1–13 fikk en særlig betydning — brudgommens uteblivelse, ventingen og slumringen hos dem som ventet på bryllupet, ropet ved midnatt, dørens lukning, og så videre. Budskapet om at Kristus skulle komme den 22. oktober, ble kjent som «midnattsropet». «‘Midnattsropet’,» skrev Ellen White, «ble forkynt av tusener av troende.» Hun tilføyde:

«‘Som en flodbølge feide [sjuendemånedens-]bevegelsen over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby, og inn i avsidesliggende bygder gikk den, inntil Guds ventende folk var fullt vekket.—*The Great Controversy*, 400.’»

Den hurtighet hvormed budskapet spredte seg, skildres av forfattere sitert av L. E. Froom:

«Bates etterlot beretningen om at Exeter-budskapet «fløy liksom på vindens vinger». Menn og kvinner hastet av sted med jernbane og på vannveier, med diligens og til hest, med bunter av bøker og skrifter, og delte dem ut «like rikelig som høstens løv». White sa: «Verket som lå foran oss, var å fly til enhver del av dette vide felt, slå alarm og vekke de sovende.» Og Wellcome tilføyer at bevegelsen brøt frem som vannmassene fra en demning som var blitt åpnet. Åkrer med modent korn ble stående uhøstet, og fullvoksne poteter ble liggende uopptatt i jorden. Herrens komme var nær. Det var nå ikke tid til slike jordiske ting.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.»

«Som øyenvitne til og deltaker i bevegelsen beskrev Ellen White karakteren av det hurtig tiltagende verket:

«De troende så at deres tvil og rådvillhet ble fjernet, og håp og mot fylte deres hjerter med liv. Verket var fritt for de ytterligheter som alltid kommer til syne når det er menneskelig opphisselse uten Guds ords og Ånds styrende innflytelse Det bar de kjennetegn som i enhver tidsalder merker Guds verk. Det var lite ekstatisk glede, men snarere dyp hjerteransakelse, syndsbekjennelse og forsakelse av verden. En forberedelse til å møte Herren var byrden som hvilte på de angstfylte sjeler»

«‘Av alle de store religiøse bevegelser siden apostlenes dager har ingen vært mer fri for menneskelig ufullkommenhet og Satans listige anslag enn den høsten 1844. Selv nå, etter mange års forløp [1888], føler alle som tok del i den bevegelsen og som har stått fast på sannhetens plattform, fremdeles den hellige innflytelsen fra dette velsignede verk og vitner om at det var av Gud.—Ibid., 400, 401.’»

«Til tross for bevisene på et verk som feide over landet og drog tusener inn i fellesskapet omkring den annen advent, og omkring to hundre prester fra ulike kirkesamfunn som forente seg om å utbre budskapet, [Se C. M. Maxwell, Tell it to the world, s. 19, 20.] forkastet de protestantiske kirkene som helhet det og brukte alle de midler de hadde til rådighet for å hindre at troen på Kristi snare gjenkomst skulle bre seg. Ingen våget å nevne i en gudstjeneste håpet om Jesu snare komme, men for dem som ventet på begivenheten, var det helt annerledes.»

«Ellen White fortalte hvordan det var:

«Hvert øyeblikk syntes kostbart og av aller største betydning for meg. Jeg følte at vi utførte et verk for evigheten, og at de likegyldige og uinteresserte var i den største fare. Min tro var uklart, og jeg tilegnet meg Jesu dyrebare løfter....»

«‘Med flittig ransaking av hjertene og ydmyk bekjennelse kom vi under bønn fram til forventningens tid. Hver morgen følte vi at det var vår første plikt å sikre beviset på at våre liv var rette for Gud. Vi innså at dersom vi ikke gikk framover i hellighet, ville vi visselig gå tilbake. Vår interesse for hverandre økte; vi ba mye med og for hverandre.

«‘Vi samlet oss i frukthagene og lundene for å ha samfunn med Gud og for å bære fram våre bønner til Ham, idet vi tydeligere følte Hans nærvær når vi var omgitt av Hans skaperverk i naturen. Frelsens gleder var mer nødvendige for oss enn vår mat og drikke. Hvis skyer formørket våre sinn, våget vi ikke å hvile eller sove før de var feid bort ved bevisstheten om at

vi var antatt av Herren.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.»
Arthur White, The Ellen White Biography, bind 1, 51, 52.